

Rolnummer 1476
Arrest nr. 135/99 van 22 december 1999

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 2, 4°, *littera* b, eerste streepje, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (zoals opgesteld vóór de wijziging bij het decreet van 20 december 1995), gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters G. De Baets en M. Melchior, en de rechters H. Boel, L. François, J. Delruelle, H. Coremans en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter G. De Baets,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 2 november 1998 in zake de b.v.b.a. Handel Lingier en anderen tegen het Vlaamse Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 3 december 1998, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 2, 4°, *littera* b, eerste gedachtestreepje, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen verontreiniging door meststoffen, in de redactie ervan vóór de wijziging bij decreet van 20 december 1995, al dan niet in combinatie met artikel 43 van het decreet van 25 juni 1992 waarbij artikel 21 van het (oude) mestdecreet gewijzigd werd, het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De negen eisers voor de verwijzende rechter zijn natuurlijke of rechtspersonen die elk verscheidene inrichtingen bestemd voor land- of tuinbouw uitbaten. Voor de berekening van hun mestheffingen voor het aanslagjaar 1993 hadden zij voor elke inrichting een afzonderlijke aangifte ingediend. Overeenkomstig artikel 2, 4°, *littera* b, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen voegde de Mestbank de afzonderlijke aangiftes per uitbater samen. Door de progressiviteit van de belasting waren zij dienvolgens hogere heffingen verschuldigd. Nadat zij weigerden het volledige bedrag van de heffingen alsmede de inmiddels verschuldigde nalatigheidsintresten en administratieve geldboeten te betalen, werden in de loop van 1994 dwangbevelen tegen hen betekend. Overeenkomstig artikel 29, § 2, van het voornoemde decreet van 23 januari 1991 hebben zij daartegen bij de Rechtbank verzet ingesteld.

De Rechtbank stelt vast dat alle eisers zich bevinden in een situatie zoals gedefinieerd door artikel 2, 4°, *littera* b, eerste streepje, van het decreet van 23 januari 1991, « zijnde meerdere inrichtingen of exploitatie-eenheden uitgebaat door dezelfde natuurlijke of dezelfde rechtspersoon ». Alvorens over het geschil uitspraak te doen, stelt zij de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 4 december 1998 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 11 januari 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 20 januari 1999.

Memories zijn ingediend door :

- L. Maenhout, Stegelstraat 63, 8810 Lichtervelde, de n.v. Seurnynck Voeders, met maatschappelijke zetel te 8880 Sint-Eloois-Winkel, Gullegemsestraat 58, de b.v.b.a. Handel Lingier, met maatschappelijke zetel te 8980 Zonnebeke-Passendale, 's Graventavelstraat 3, de n.v. Voeder Lauwers, met maatschappelijke zetel te 9810 Nazareth-Eke, Sluis 3, L. Ghequière, Rollegembosstraat 15, 8880 Ledegem, de n.v. Arkove, met maatschappelijke zetel te 8851 Koolskamp, Knijffelingstraat 15, E. Caset, Kortemarkstraat 260/A, 8820 Torhout, J. Defour, Joos de ter Beerstlaan 75, 8740 Pittem, en B. Vermander, Aardrijksesteenweg 46, 8490 Jabbeke, bij op 22 februari 1999 ter post aangetekende brief;

- de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, bij op 25 februari 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 12 maart 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Vlaamse Regering, bij op 13 april 1999 ter post aangetekende brief;

- L. Maenhout en anderen, bij op 14 april 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 26 mei 1999 en 26 oktober 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 3 december 1999 en 3 mei 2000.

Bij beschikking van 19 oktober 1999 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 10 november 1999.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 19 oktober 1999 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 10 november 1999 :

- zijn verschenen :

. Mr. K. Crauwels *loco* Mr. M. Faure en Mr. W. Rauws, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor L. Maenhout en anderen;

. Mr. J. Bouckaert, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers H. Coremans en L. François verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de eisers voor de verwijzende rechter

A.1. De eisers voor de verwijzende rechter werden benadeeld door de combinatie van de definitie van « bedrijf » in het decreet van 23 januari 1991 met de progressiviteit van de mestheffing, ingevoerd bij artikel 43 van het decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992. Ten gevolge van die combinatie moet een bedrijf dat met andere exploitatie-eenheden is verbonden een hogere heffing betalen. Wanneer de eenheden afzonderlijk worden beschouwd, zou de heffing lager zijn. Zij zijn van oordeel dat een dergelijk onderscheid volstrekt willekeurig is en door geen enkele milieuhygiënische doelstelling kan zijn ingegeven. Zij verwijzen daarvoor naar de rechtspraak van het Hof over het gelijkheidsbeginsel. Daaruit volgt dat een onderscheid tussen bepaalde categorieën mag worden gemaakt voor zover dat onderscheid op objectieve en redelijke gronden is gebaseerd.

A.2. Volgens de eisers voor de verwijzende rechter zijn « zelfstandige technische eenheden » en « verbonden technische eenheden » vergelijkbaar vanuit het oogpunt van de mestproblematiek. De geproduceerde mest verschilt kwalitatief noch kwantitatief naargelang de koeien in een zelfstandige of in een verbonden onderneming staan. Zij menen dat het gemaakte onderscheid niet doelmatig is, noch proportioneel ten aanzien van het te bereiken doel.

Doelstelling van het decreet is blijkens artikel 2 van het decreet van 23 januari 1991 de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de productie en het gebruik van meststoffen. Derhalve rijst de vraag of de onderscheiden behandeling zinvol is in het licht van die doelstelling. Dat zou enkel het geval zijn indien de gecumuleerde verontreiniging van alle inrichtingen samen groter is dan de optelsom van de verontreiniging van de afzonderlijke inrichtingen. Dat is volgens de eisers voor de verwijzende rechter inzake mestproductie en mestafzet niet het geval. Zij wijzen erop dat de ecologische omstandigheden van elke inrichting verschillend zijn en dat zij milieutechnisch aan afzonderlijke vergunningen zijn onderworpen.

De toepassing van artikel 2, 4°, *littera* b, van het decreet van 23 januari 1991 heeft tot gevolg dat inrichtingen een hogere heffing betalen « vanwege het enkele feit dat zij door of voor rekening van een natuurlijk persoon en een rechtspersoon waarvan deze natuurlijke persoon vennoot of bestuurder is worden uitgebaat zonder dat daardoor hun mestoverschot op zichzelf wordt verhoogd en terwijl de juridische uitbatingsstructuur op zich een milieu-irrelevant criterium is ». Zij menen dat ook aan de eis van evenredigheid niet is voldaan aangezien de heffing disproportioneel sterk stijgt wanneer de mestoverschotten van verschillende inrichtingen worden gecumuleerd.

A.3. De eisers voor de verwijzende rechter refereren aan het arrest nr. 42/97. Weliswaar betreft dat arrest het nieuwe mestdecreet van 20 december 1995, maar naar hun oordeel is daarin hetzelfde probleem aan de orde. Het Hof stelde dat de progressiviteit als zodanig niet ter discussie staat, maar merkte op dat de combinatie van de progressiviteit met de samentelling van verschillende entiteiten tot één bedrijf de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat omdat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de werkelijke lasten en het bedrag van de heffing.

Het feit dat in het nieuwe decreet de mestproductie de basis van de heffing was en niet het mestoverschot, zoals in het thans voorliggende decreet, is volgens de eisers voor de verwijzende rechter niet relevant. Het is vanwege het principiële punt van de cumulatie van de bedrijfsdefinitie en de progressieve heffing dat het Hof tot vernietiging overging. Bovendien bestaat de mestproductie *in casu* bijna volledig uit overschot zodat het ook feitelijk irrelevant is of de belasting betrekking had op de productie dan wel op het overschot.

Ten slotte wijzen zij erop dat de thans voorliggende heffing zwaarder weegt dan de heffing die in het arrest nr. 42/97 werd vernietigd. Zij heeft immers als laagste trap een tarief van 2 frank, terwijl het laagste tarief van de heffing in het nieuwe decreet 1,25 frank bedroeg. Na de eerste trap komt men onmiddellijk in de hoogste schijf van 5 frank, terwijl men in het nieuwe decreet slechts terechtkwam in een tweede schijf van 1,75 frank (gevolgd door een derde schijf van 2,25 frank en een vierde en hoogste schijf van 3 frank).

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.4. De Vlaamse Regering wijst erop dat de prejudiciële vraag beperkt is tot het eerste streepje van artikel 2, 4°, *littera* b, van het decreet van 23 januari 1991. De verwijzingen naar het tweede en het derde streepje zijn derhalve niet relevant voor het beantwoorden van de vraag. Zij is van oordeel dat de gelijkschakeling van de natuurlijke persoon of rechtspersoon die verschillende inrichtingen exploiteert met de natuurlijke persoon of rechtspersoon die slechts één inrichting uitbaat op een objectief criterium berust, redelijk verantwoord is en geen disproportionele gevolgen heeft.

A.5. Verwijzend naar de parlementaire voorbereiding van het decreet van 25 juni 1992, is de Vlaamse Regering van oordeel dat de invoering van de getrapte heffing de verwijdering van de mestoverschotten uit de overschotgebieden beoogt te realiseren. De grootste producenten van mestoverschotten dragen het meest bij tot de overbemesting en moeten derhalve, conform het beginsel « de vervuiler betaalt », de hoogste heffingen betalen. Reeds in de arresten nrs. 33/91 en 42/97 heeft het Hof het beginsel van een progressieve milieuheffing aanvaard. « De redelijkheid van de getrapte heffing klemt des te meer vermits de parlementaire voorbereiding te kennen geeft dat de getrapte heffing van tijdelijke aard was en in een later stadium zou worden verwijfd. »

Aangezien de invoering van de progressieve heffing op zich genomen objectief en redelijk verantwoord is, vloeit daaruit voort dat ook de gelijkschakeling van de natuurlijke persoon of rechtspersoon die verschillende inrichtingen exploiteert met de natuurlijke persoon of rechtspersoon die slechts één inrichting uitbaat op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het is precies die gelijkschakeling die het mogelijk maakt dat de heffing daadwerkelijk op progressieve wijze wordt geïnd. Bij gebrek aan gelijkschakeling zou de heffing immers niet langer progressief zijn, maar proportioneel. Daartegen kan volgens de Vlaamse Regering niet worden ingebracht dat de gelijkschakeling geen of onvoldoende rekening zou houden met de feitelijke verschillen in de aard van de inrichtingen. Die verschillen zijn immers niet pertinent in het licht van de rechtmatige beoordeling van de decreetgever dat de grootste bedrijven het meest bijdragen tot de mestoverschotten.

In het arrest nr. 42/97 aanvaardde het Hof dat de bedrijfsdefinitie erop gericht mocht zijn misbruiken te vermijden, dat wil zeggen te vermijden dat bedrijven op artificiële wijze zouden worden opgesplitst. Volgens de Vlaamse Regering spreekt het voor zich dat het Hof ook het beginsel van de samenvoeging zelf bestaanbaar achtte met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel.

A.6. Uit het arrest nr. 42/97 is af te leiden dat het geheel der omstandigheden, te weten de heffingsplichtige (de eigenaar), de heffingsgrondslag (de mestproductie) en het progressieve tarief (factor 1,25 tot 3), tot de conclusie noopte dat de heffing kennelijk onredelijke gevolgen had en bijgevolg strijdig was met het gelijkheidsbeginsel. Dit geheel der omstandigheden is volgens de Vlaamse Regering *in casu* niet aanwezig.

Allereerst is de heffingsplichtige niet de eigenaar van het vee doch de exploitant van het bedrijf. Aangezien, in het kader van de sterke integratie van de varkensteelt, slechts een beperkt aantal personen eigenaar is van vee, had de door het Hof vernietigde heffing verregaander gevolgen dan de thans aan de orde zijnde heffing. De grondslag voor de heffing is daarenboven niet de productie maar het overschot. De omstandigheid dat de productie kan samenvallen met het overschot doet niet ter zake : niet alle exploitanten hebben immers met mestoverschotten te kampen; slechts diegenen die met zulke overschotten kampen, worden aan de heffing onderworpen. Ten slotte speelt het thans voorliggende progressieve tarief door de genoemde verschilpunten minder sterk dan het door het Hof in arrest nr. 42/97 vernietigde progressieve tarief.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt volgens de Vlaamse Regering niet dat de progressiviteit van de in het geding zijnde heffingen voor de betrokken producenten kennelijk onredelijke gevolgen zou hebben. Zulks blijkt evenmin uit de door de eisende partijen voor de verwijzende rechter betwiste bedragen. Afgezet tegen de jaaromzet en de bedrijfswinst van de respectieve bedrijven kan niet worden aangenomen dat de verhogingen van de heffing de exploitatie van de respectieve bedrijven op kennelijk onredelijke wijze zouden hinderen.

- B -

B.1. Het geschil dat tot de prejudiciële vraag aanleiding heeft gegeven, betreft de berekening van mestheffingen voor het aanslagjaar 1993.

Artikel 2 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, zoals geldend vóór de wijziging door het decreet van 20 december 1995, bepaalde :

« Dit decreet heeft tot doel de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de produktie en het gebruik van meststoffen.

Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder :

[...]

4° bedrijf : een inrichting bestemd voor landbouw of tuinbouwproduktie, omvattende één of meer gebouwen of installaties of gedeelten ervan, samen met de tot het bedrijf behorende oppervlakte cultuurgronden; worden voor de toepassing van dit decreet als één bedrijf beschouwd :

a) meerdere van deze inrichtingen die door hun inplanting al dan niet op verschillende percelen, één technische exploitatie-eenheid uitmaken;

b) meerdere van deze inrichtingen die door of voor rekening van :

- een zelfde natuurlijke of rechtspersoon worden uitgebaat;
- een natuurlijke persoon en een rechtspersoon of rechtspersonen waarvan deze natuurlijke persoon een vennoot of bestuurder is, worden uitgebaat;
- verschillende rechtspersonen worden uitgebaat die in rechte of in feite bindingen hebben op het vlak van personen en/of kapitaal en/of beleid;

[...]

16° producent : elke natuurlijke of rechtspersoon die een bedrijf waar vee gehouden wordt exploiteert;

[...] ».

Artikel 21 van hetzelfde decreet van 23 januari 1991, zoals gewijzigd door artikel 43 van het decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992 en zoals geldend vóór de wijziging door het decreet van 20 december 1995, bepaalde :

« § 1. Er is een basisheffing waarvan de opbrengst integraal wordt toegekend aan de Mestbank, lastens elke producent die op basis van de in artikel 6 vermelde berekeningsformule of, in voorkomend geval, op basis van de in artikel 6, § 2 bedoelde aangifte voor het bepaalde kalenderjaar een positief mestoverschot heeft hetzij voor de difosforpentoxyde- of voor de stikstofproductie, hetzij voor elk van deze beide.

[...]

§ 3. Het bedrag van de in § 1 bedoelde basisheffing is vastgesteld op basis van de in artikel 6 bedoelde mestoverschotten uitgedrukt in kg difosforpentoxyde (P2O5) en in kg stikstof (N).

De basisheffing wordt berekend als de som van de heffingen $H_{p1} + H_{n1} + H_{p2} + H_{n2}$

- voor de eerste schijf van 0 tot 10 000 kg mestoverschot difosforpentoxyde : $H_{p1} = M_{Op1} \times 2 F$;
- voor de eerste schijf van 0 tot 20 000 kg mestoverschot stikstof : $H_{n1} = M_{On1} \times 2 F$;
- voor de tweede schijf van meer dan 10 000 kg mestoverschot difosforpentoxyde : $H_{p2} = M_{Op2} \times 5 F$;
- voor de tweede schijf van meer dan 20 000 kg mestoverschot stikstof : $H_{n2} = M_{On2} \times 5 F$.

Voor de toepassing van deze bepalingen wordt verstaan :

H_{p1} : het bedrag van de mestheffing verschuldigd voor schijf 1 van het mestoverschot uitgedrukt in kg difosforpentoxyde;

H_{p2} : het bedrag van de mestheffing verschuldigd voor schijf 2 van het mestoverschot uitgedrukt in kg difosforpentoxyde;

H_{n1} : het bedrag van de mestheffing verschuldigd voor schijf 1 van het mestoverschot uitgedrukt in kg stikstof;

H_{n2} : het bedrag van de mestheffing verschuldigd voor schijf 2 van het mestoverschot uitgedrukt in kg stikstof;

M_{Op1} : schijf 1 van het overeenkomstig artikel 6 berekende mestoverschot uitgedrukt in kg difosforpentoxyde;

M_{On1} : schijf 1 van het overeenkomstig artikel 6 berekende mestoverschot uitgedrukt in kg stikstof;

M_{Op2} : schijf 2 van het overeenkomstig artikel 6 berekende mestoverschot uitgedrukt in kg difosforpentoxyde;

M_{On2} : schijf 2 van het overeenkomstig artikel 6 berekende mestoverschot uitgedrukt in kg stikstof;

[...] ».

De betwiste heffing is derhalve progressief.

B.2. De prejudiciële vraag heeft enkel betrekking op het eerste streepje van artikel 2, 4°, *littera* b, en op artikel 21, § 3, in zoverre die bepalingen ertoe leiden dat inrichtingen bestemd voor land- of tuinbouw die door of voor rekening van eenzelfde natuurlijke persoon of rechtspersoon worden uitgbaat, voor de berekening van de mestheffingen als één bedrijf worden beschouwd, waardoor de uitbater, ten gevolge van het progressieve tarief, hogere heffingen verschuldigd is dan wanneer de inrichtingen als afzonderlijke bedrijven zouden zijn beschouwd.

B.3. Naast andere maatregelen werd een heffing op mestoverschotten ingevoerd met als doel de bescherming van het leefmilieu zoals aangegeven in artikel 2 van het voormelde decreet van 23 januari 1991.

Bij het decreet van 25 juni 1992 werd de proportionele heffing vervangen door een progressieve heffing. De maatregel van een mestheffing met progressief karakter heeft als doel de uitbaters van inrichtingen met een mestoverschot een grotere bijdrage aan de oplossing van het mestoverschotprobleem te doen betalen naarmate zij een groter mestoverschot produceren :

« Kleinere hoeveelheden bedrijfsmatige mestoverschotten kunnen nog vrij gemakkelijk via de burenenregeling worden afgezet met weinig of geen tussenkomst van de mestbank. Bedrijven met een groter mestoverschot dienen hun mest echter over een grotere afstand te transporteren. Om dit transport op gang te trekken en aan te moedigen is het noodzakelijk om mestopslag te bouwen in potentiële afzetgebieden. Het invoeren van een getrapte basisheffing zal de financiële mogelijkheden van de mestbank, om positieve stimulansen te geven voor de oplossing van het mestoverschotprobleem, verhogen. De grootste overschotproducenten zullen hierin de grootste bijdrage leveren. » (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, B.Z. 1992, nr. 186/1, p. 16)

B.4. Wanneer de decreetgever door middel van een heffing beoogt de financiële middelen nodig voor een milieusanering te verwerven en in het bijzonder wil aanzetten tot een vermindering van de milieuvervuiling, is het naar redelijkheid verantwoord om diegenen die meer dan anderen verantwoordelijk zijn voor de milieuvervuiling ook een verhoudingsgewijze hogere heffing op te leggen.

In het licht van dezelfde doelstelling is het eveneens naar redelijkheid verantwoord de inrichtingen die door of voor rekening van eenzelfde natuurlijke persoon of rechtspersoon worden uitgebaat voor de berekening van de mestheffingen als één bedrijf te beschouwen. Het progressieve karakter van de heffing verliest immers doeltreffendheid en biedt een ontwijkmogelijkheid wanneer een uitbater die voor een groot mestoverschot verantwoordelijk is, de toepassing van dat beginsel kan vrijdelen door het enkele feit dat het overschot van afzonderlijke inrichtingen afkomstig is.

B.5. Anders dan in de door het decreet van 20 december 1995 ingevoerde en door het arrest nr. 42/97 van 14 juli 1997 vernietigde regeling waarbij de «producent », in de zin van dat decreet, als heffingsplichtige werd aangewezen en de heffing geschiedde op basis van de mestproductie, gold in de te dezen in het geding zijnde regeling de uitbater van het bedrijf als heffingsplichtige en werd de heffing berekend op het mestoverschot.

De eisers voor de verwijzende rechter tonen niet aan - en het Hof ziet niet - hoe de in het geding zijnde maatregel tot een onevenredigheid ten aanzien van bepaalde categorieën van heffingsplichtigen kan leiden.

B.6. De prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2, 4°, *littera* b, eerste streepje, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, zoals geldend vóór de wijziging bij het decreet van 20 december 1995, in combinatie met artikel 21, § 3, van hetzelfde decreet, zoals gewijzigd bij artikel 43 van het decreet van 25 juni 1992, schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 december 1999.

De griffier, De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets